

?Tot no pot ser

Llegeixo una frase que serviria per escriure un llibre. La va dirigir la portaveu del PSOE al Congrés als seus socis de Podemos: «No podeu ser oposició i govern. Heu d'escollir», els va dir. Amb la seva sentència reflectia una situació d'esquizofrènia política ben singular, però el fons de la frase, el seu sentit, ja està recollit al refranyer amb en una que serveix de patró per a moltes altres situacions: «No es pot repicar i anar a la processó». Tan lògic com que si estàs a una banda no pots estar a l'altra i tan clar com l'aigua. Però costa d'assumir, perquè cada dia n'hi ha més que ho volen tot. A la vida no tot és blanc ni és negre, i està vist que en els matisos és on hi ha moltes vegades el millor de les persones i de les coses. Però això no significa que no existeixin les incompatibilitats. Un no pot ser del Barça i del Madrid a la vegada per assegurar-se que guanyi qui guanyi sempre podrà cantar victòria. A la política i a la vida n'hi ha molts que intenten ser de tots els equips, però se'ls veu el llautó d'una hora lluny.

Vaig viure una època en què tot era més clar que ara. Hi havia, als extrems, els *pijos* i els *progres*. Cada grup s'adscivia a una determinada imatge i el seu comportament era el que es corresponia amb les seves idees, ningú no enganyava. Fins que van arribar els *pijoprogres* i la confusió es va apoderar de tot. Els de dretes de tota la vida es van treure la corbata i es van posar uns braçalets de tela -a l'estil del president Aznar- fent-se els moderns, i els que eren pretesament d'esquerres, quan van tocar poder, van començar a parlar de gastronomia fins que des d'algun trampolí polític van acabar ocupant grans càrrecs a grans empreses amb unes remuneracions immorals. Això sí, tant si cal cantar *Els segadors* com si cal cantar *La internacional*, sempre hi són a punt. De com li ha canviat la vida al Pablo Iglesias i a la Irene Montero ho sabem tots, però ell ens vol fer creure que fent-se un monyo i posant-se una arracada es farà passar pel que no és. Els detesto. I com més els detesto a ells, més respecto els que no són dels meus però són clars i no enganyen.